

jeg ikke bestride, at man kan faa saadanne Garantier, at det er muligt at bruge en Affattelse som den her foreslaaede eller i hvert Tilfælde omtrent som denne. Jeg vil heller ikke optage en Drøftelse af, om Tallet 132 eller et andet er det rigtige. Thi derpaa lægger jeg for saa vidt ikke nogen overdreven stor Vægt. Jeg er ikke bange for de stærkere voksende Tal. Jeg nærer ikke mindste Betænkelse ved eller Frygt for et Tal som 157. Dersom det skulde lyste for den højtærede Trafikminister med Hensyn til den ny Rigsdagsbygning, hvis det efterhaanden skulde lykkes ham at fjerne de Sten, som ligge paa denne Vej, ville vi nok komme over Spørgsmaalet med Hensyn til Pladsen. I det hele taget tror jeg nok, at alle den Slags Ting ville jævne sig. Jeg har ikke nogen Frygt for, selv om vi skulde blive staaende ved vor nuværende Grundlov, at Tilgangen da skulde blive saa overdreven stor, at det vilde indeholde nogen særlig Fare. Jeg tror, at naar vi først ere oppe paa Tal af saa store Dimensioner og med de Behandlingsformer, vi nu have, vil der, selv om Folketinget en Gang skulde gaa op til at dublere sig fra sin første Begyndelse — især hvis Overgangen sker gradvis — ingen som helst Skade være sket i denne Henseende.

Men, som sagt, det er ikke det, hvorom det kommer til at dreje sig. Jeg vil tro, at vi staa paa et sikrere Grundlag, og at vi i og for sig vilde naa det samme og maaske endog i visse Henseender videre ved at blive i den gamle Grundlovsform og Tradition. Naar vi endelig ville begrænse det noget, lad os saa blive ved de 132. Det vil blive et Gennemsnitsindbyggerantal af for Tiden godt 19,000. For at tage et Tankeeksperiment, hvad den højtærede Konseilspræsident jo holder saa meget af at stille op, vil jeg tænke mig f. Eks. en Grundlovsændring, som gik ud paa at forhøje Tallet fra 16,000 til 20,000. Denne Forandring vilde faktisk i Øjeblikket meget godt kunne praktiseres saaledes, at vi netop naaede Tallet 132. Tager man der en ren matematisk Deling, vilde det ganske vist blive noget mindre, vistnok 125 eller 126. I Øjeblikket vilde man vel allerede paa Grund af Københavns Vækst efter de ny Folketællinger være gaaet op derover. I hvert Tilfælde er der ikke Tvivl om, at med Betegnelsen „ca. 20,000“ vil det ganske naturligt kunne afgive et Grundlag for en Valgkredsoplægning, der i Virkeligheden førte til de 132, hvis man sætter Pris paa at faa dette Antal, noget, jeg i og for sig

ikke havde noget imod. Der vilde saa heller ikke være noget som helst unaturligt i, om man gjorde Tallet lidt større, end det strengt taget i Øjeblikket behøves. Vi have dog det Haab, at vi maa kunne leve paa en fortsat Befolkningsfremgang, og saa vil det ingen Skade være til, om vi saa kunde have lidt at vokse i.

Jeg vil ganske vist indrømme, at det bliver lidt vanskeligere med Fordelingen, idet Hensynet til de Kredse, som vokse stærkt, maaske nok kunde skabe Modsætninger, der tværtimod ville gaa den omvendte Vej. Men i hvert Fald vil et Tal, og det er jo ogsaa kun Tal, jeg nævner, som f. Eks. 20,000 dog efter min Mening give langt mere Sikkerhed og Garanti for den fremtidige konstitutionelle Ordning end det at springe over til et helt nyt System, hvorom man til enhver Tid intet andet ved af Grundloven, end at det skal være det bestemte Tal, hvorimod Udviklingen var angivet paa det gamle Fundament. Jeg vilde tro, at det kunde være rigtigt paa Grundlag af de Erfaringer, vi have om, hvor forskelligt der kan ses paa, hvad „cirka“ kan betyde, at der ogsaa kom en Bestemmelse ind i Paragraffen, der bestemte, naar man skulde optage en Omfordeling til Behandling fra Regeringens Side. Man kunde f. Eks. tænke sig, at Regeringen, naar en Valgkreds havde 30,000, eller $1\frac{1}{2}$ Gang det ellers fastslaaede Antal, skulde være forpligtet til at fremlægge Forslag og optage en Forhandling om en Omlægning af Kredsen. Naar man derimod fæst slog et bestemt Tal en Gang for alle, kunde det endda, som fremhævet af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) tænkes, at man kunde enes om en nogenlunde rimelig og forsvarlig og retfærdig Ordning af Valgloven, men hver Gang der saa indtraf nye Forskydninger, vilde vi, det vilde dog alle indrømme, have skabt os ubodelige Vanskeligheder, saa at det hver Gang vilde være med Forfærdelse og Gru at man maatte sige: Nu bliver Uretfærdigheden saa stor, at nu maa der gøres noget. Man vilde da have spærret sig selv Vejen i langt højere Grad, end man maaske i Øjeblikket tror, uagtet man burde have gjort sig det klart, naar man fastholder dette Ønske om et bestemt Medlemsantal. Der vil jo alligevel fremkomme saa store Forskydninger paa enkelte Steder, at man neppe vil kunne fastholde Ordningen som retfærdig, idet der vilde blive Kredse, der vare 3—4—5 Gange saa store som andre. Dette er jo netop Tilfældet i Øjeblikket.